Cuprins

Mătuşa Frida vine în vizită
Ziua 1: Ralf şi Silvester
Ziua 2: Marele turnir din Pădurea Elanilor
Ziua 3: Întâlnirea din pădure
Ziua 4: Ralf pe gheaţă
Ziua 5: Greta, gâsca de Crăciun
Ziua 6: În vizită la Klaus cel malefic
Ziua 7: Greta dă de necaz
Ziua 8: Ralf îşi pierde răbdarea
Ziua 9: Ralf mai că uită ce vrea
Ziua 10: În sfârşit, libere!
Ziua 11: Pe Ralf şi Greta îi ia cu transpiraţie
Ziua 12: Fetiţa trol care nu reuşea să adoarmă
Ziua 13: Casa înspăimântătoare
Ziua 14: Ralf învaţă să numere
Ziua 15: Greta vrea să devină faimoasă
Ziua 16: Ralf, elanul de circ
Ziua 17: Spaima Gretei
Ziua 18: Ajuns la destinaţie! Sau nu?
Ziua 19: Ralf descoperă ceva îngrozitor
Ziua 20: Încă un vechi cunoscut
Ziua 21: O surpriză îmbucurătoare
Ziua 22: Lina şi Nina au o idee
Ziua 23: Profesorul Norensen calcă accelerația
Ziua 24: Crăciun fericit!

Mătușa Frida vine în vizită

În capătul străzii Bradului se află o casă mare cu multe balcoane și cu și mai multe ferestre. Acolo, pe această stradă, la numărul șaptesprezece, chiar la mansardă, locuiesc gemenii Isabela și Luca. Când se așterne noaptea, sunt deja în pat pregătiți de culcare. Dar astăzi lucrurile arată puțin diferit. Pe hol se află trei valize mari și patru genți imense. Iar asta nu poate însemna decât un singur lucru: a sosit mătușa Frida din Suedia.

Părinții Isabelei și ai lui Luca sunt plecați în turneu timp de o lună, fiindcă sunt muzicieni și au concerte. Și cât timp părinții sunt plecați, de gemeni are grijă mătușa Frida.

— Tușă Frida, îmi dai voie să-ți probez pantofii roșii? strigă Isabela.

— Tușă Frida, e adevărat că ai adus o sanie? întreabă Luca, trăgând de cea mai mare dintre valize.

— Ușor, ușor, copii. Pe rând. Întotdeauna câte unul pe rând. Mai întâi o să pregătesc niște ciocolată caldă și apoi vedem ce și cum...

Mătușa Frida nu doar că face cea mai bună ciocolată din lume, ci se și pricepe la toate. De exemplu, știe tot felul de povești grozave și se descurcă de minune la calcule. Ba chiar știe și să joace fotbal. Doar că uneori e cam uitucă. Dar probabil așa sunt toate mătușile din Suedia.

— Tușă Frida, cât stai la noi? întreabă Luca curios.

— Până când mergeți la culcare și de-atunci încolo până la Crăciun!

— Și când e Crăciunul? o descoase Isabela.

Mătușa Frida se uită în calendar.

— Peste fix douăzeci și patru de zile.

— Și cât înseamnă douăzeci și patru? întreabă Luca, fiindcă oricât s-ar strădui, nu poate să conceapă acest număr.

Mătușa Frida cade pe gânduri.

— Douăzeci și patru înseamnă doi de doisprezece, trei de opt, patru de șase. Înseamnă să mergeți la culcare și să vă treziți iar de douăzeci și patru de ori în total...

— E mult! o întrerupe Luca dezamăgit.

— Am o idee, intervine Isabela. Mă duc la baie și mă spăl pe dinți. O dată și încă o dată și încă o dată, până ajung la douăzeci și patru. Și-atunci e Crăciunul?

Mătușa Frida râde.

— Nu, Isabela. Nu vine Crăciunul până atunci. Dar periuța sigur ți se tocește.

— Am putea să bem douăzeci și patru de ciocolate calde, exclamă plin de entuziasm Luca.

— Dar nu toate deodată, fiindcă o să te doară burtica.

Mătușa Frida își suflă nasul zgomotos. Sună ca un elefant.

— Ia stați puțin, am o idee mai bună... Cum ar fi dacă v-aș spune câte o poveste în fiecare seară?

— Ce poveste? o trage Isabela de limbă.

— O poveste care are legătură cu Crăciunul, răspunde mătușa Frida. Una care durează douăzeci și patru de zile. O poveste foarte specială!

— Grozav! exclamă Luca. Vreau să ascult o poveste cu un urs și un tractor.

— Iar eu cu un patinoar și... spune Isabela, după care adaugă în șoaptă ...o prințesă a gheții.

— În regulă, spune mătușa Frida. O să văd ce pot face. Fiindcă nu pot să aleg ce se petrece în povestea mea. Trebuie să aștept până când o poveste vine la mine. O să vedem. Mai întâi trebuie să despachetez.

1.

— Acum știi cine o să apară în poveste? întreabă Isabela când ea și Luca sunt, în sfârșit, ghemuiți în pat.

— Bineînțeles, răspunde mătușa Frida. Tocmai mi-a venit în minte o poveste. Așa că ascultați cu atenție. Este o poveste despre...

Câți elani reușești să găsești în fotografie?

Ralf și Silvester

Sus de tot, în nord, acolo unde vântul suflă mai rece decât oriunde altundeva, trăia Ralf, un tânăr elan.

La fel ca tuturor celorlalți elani, lui Ralf îi plăcea frigul. Dar mai presus de toate îi plăceau plăcintele cu afine, proaspăt scoase din cuptor, și crenguțele verzi și gustoase de brad.

Pentru o bucățică cât de mică de plăcintă cu afine, Ralf ar fi fost în stare să parcurgă de trei ori drumul până la Polul Nord și înapoi.

Iar drumul acesta este destul de lung chiar și pentru cineva care locuiește sus de tot, în nord. Dar, din fericire, Ralf n-a fost niciodată nevoit să călătorească atât de departe. Căci, după cum bine știți, crenguțele de brad se găsesc în orice pădure. Cu plăcinta cu afine este puțin mai complicat. Se găsește greu în pădurile din nordul îndepărtat. Chiar foarte greu.

Întrucât Ralf era un tânăr elan deosebit de vesel și de politicos, avea și mulți prieteni. Toți îl plăceau. Toți, mai puțin unul. Lui Silvester, elanul cel gras și vărul lui Ralf, nu-i plăcea deloc că Ralf era așa de îndrăgit. De fiecare dată când avea ocazia, încerca să-și șicaneze vărul. Dar în așa fel încât nimeni altcineva să nu bage de seamă.

Silvester era mai mare decât Ralf nu doar ca mărime, ci și ca vârstă. Exprimat în zile de elan, era cu exact trei sute șaizeci și cinci de zile mai mare. Adică un an omenesc. Dar pe nimeni din Pădurea Elanilor nu interesa. Cel puțin nu până în acea dimineață.

Silvester îl observa de ceva vreme pe Ralf, care tocmai exersa țopăitul în zăpadă.

Amalia, sora lui Silvester, râdea și îl aclama.

— Super, Ralf! Hai, încă puțin și-ajungi la crenguța de brad.

— Ce ridicol! a bombănit Silvester. Niciun elan în toate mințile nu țopăie după crenguțe.

Ieri, Amalia hoinărise toată ziua cu Ralf prin pădure, în timp ce Silvester se plictisise îngrozitor.

„Trebuie neapărat să-i arăt nătăfleţului ăsta că eu sunt cel mai mare dintre toţi", a hotărât el. Dar cum? Trebuia să vină cu o idee.

Puţin mai târziu, Amalia a venit în fugă spre el. De-abia mai respira.

— Vii şi tu cu noi la Ralf? a întrebat ea gâfâind. Ne strângem mai mulţi acolo. Exersăm dansul „trotul elanului": doi paşi în faţă, doi în spate, copitele în aer...

— Am lucruri mai bune de făcut, a întrerupt-o el dintr-odată.

Din cer se scuturau fulgi mari de nea. Silvester a încercat să înşface cu nonşalanţă un fulg, dar şi-a muşcat buza. Amalia chicoti. El o privi furios:

— Eu nu mă joc cu bebeluşi, ca să ştii.

Amalia clătină din cap.

— Eşti doar gelos, scumpul meu frăţior! Chiar dacă eşti mai mare şi mai gras decât Ralf, nu eşti la fel de talentat. Ralf mi-a arătat cum să mă joc de-a elicea cu urechile. Vrei să vezi?

Sora lui Silvester îşi roti urechile înainte şi înapoi.

— Ce aiureală, a zis Silvester. Asta poate face orice pui de elan.

— Mai puţin tu, i-a trântit-o Amalia zâmbind, după care l-a lăsat de izbelişte.

Silvester tropăi prostdispus în jurul unui mesteacăn.

O dată, de două ori şi a treia oară îi veni o idee!

— Ce idee i-a venit lui Silvester? întreabă Luca curios.

— Ca să aflaţi, trebuie să aşteptaţi până mâine, răspunde mătuşa Frida misterioasă.

4.

— Știu ce-au uitat renii, zice Luca.
— Și eu! strigă Isabela. Și știu și cărui ren îi aparține!

Ce au uitat renii?

